

**NIEUW ROTTERDAMS
SCHAAKGENOOTSCHAP**

Wilhelm Steinitz

Opgericht 13 september 1894

**Een samenvattende keuze
van opmerkelijke zaken
en dingen van alledag
opgetekend
uit
140
SCHAAKPRAET(jes)
uitgebracht
tussen 1987 en 2005**

SCHAAKPRAET(je) Nr. 141

SEPTEMBER 2012

INHOUD

SCHAAKPRAET(je) uitgesproken	Een ongekend seizoen!
De start van een jaarlijkse jeremiade	De jeugd en de toekomst
De verdeelsleutel	De invalbeurt
Een afscheid	Een potje schaak tussendoor
De geboorten	Weer een boottochtje!
Een massakamp	De Bergse bruiloft
Wier erbij waren en wie er nog zijn	Gouden speld voor schakers
Een bestuurlijke aardverschuiving	De stoomfluit werd weer gehoord
De vloeiende dichtaderen	Groeten uit Krimpen a/d IJssel
De oude doos, het toevluchtsoord	RM Pieter Sturm!!
De RSB in het rood...	Het eerste ging weer eens sloop...
Het tweede als evenknie	Champions League
Een verhuizing (deel 1)	Olympiade de adrejez Calvia Majorca
De boer op	Een kampioen tot slot
Een trapje hoger	
Een verhuizing (deel 2)	
Opnieuw promotie	
Een verhuizing (deel 3)	
Een fusie?	
Van de commissie van uitgeleide	Aan 9 Watertorentoernooien is geen woord
Nor	gewijd. Aangenomen mag worden dat een
NRSG Wilhelm Steinitz 100 jaar	10e voortzetting, hoewel onder een andere
De Volendammers van Steinitz	naam en in een andere locatie, zijn beslag
	zal krijgen.

SCHAAKPRAET(je) UITGESPROKEN!

In de loop van 1988 besloot het ons helaas ontvallen lid Aad Dingenouts, na 13 dienstjaren en het uitbrengen van 41 nummers van zijn veel geprezen geesteskind “SCHAAKPRAET van en over NRSG Wilhelm Steinitz “ over te dragen aan een opvolger. Die opvolger was en is nog altijd de redacteur van ons clubblad. In zijn laatste SCHAAKPRAET luidde Dingenouts zichzelf uit met aan te geven welke redenen voor hem aanleiding waren er de spreekwoordelijke punt achter te zetten.

Nu is dan ook de tijd gekomen voor zijn opvolger ook zijn kunnen bij het zetten van zo'n laatste punt te demonstreren. Ik, we gaan nu over in die aanspreekvorm, heb inmiddels 18 dienstjaren in de redactietropen doorgebracht en heb in die tijd ruwweg zo'n 2500 A 4-tjes het licht doen zien. Niet alleen het tekstueel aan de slag gaan is daarin aan de orde gekomen, maar bijzonder veel heeft ook gevergd het geven van het tijdrovende technisch commentaar, het napluizen van schaak naslagwerken, betrekking hebbende op de ontelbare schaakpartijen, die in SCHAAKPRAET(je), een naam die zijn verkorte vorm eer wilde bewijzen aan de prestaties van Dingenouts, zonder hem te willen evenaren, de wereld zijn ingestuurd.

Wat is er in die tijd zoal aan ons oog voorbij getrokken? In september 1988 omvatte onze club 51 leden. We troffen toen aan op de ledenlijst: Joop Abendroth, Peter Bongers, Gerben Doedens, Gilles Donze, Peter Hurkmans, Gabri Izarin, Arie de Jong, Jan van der Kooij, Hans Landwehr, Ebbe Mulder, Emiel Verhoef, Kees Verstraate. Namen, die nog steeds in

ons bestand staan genoteerd! De gezworen dus! Aan het einde van dat jaar keerde ook Pieter Sturm, na een afwezigheid van 11 jaren, weer terug in onze gelederen. Wat ook regelmatig onze aandacht heeft gevraagd – en soms ook heeft getrokken! – zijn de smeebeden van de diverse penningmeesters! Die waren dan in de trant van:

De start van de jaarlijkse jeremiade

“Ter herinnering: giro 544059 van Penningmeester NRSG Wilhelm Steinitz te Rotterdam. U weet, het lidmaatschap van onze vereniging geeft bepaalde rechten. U kent ze ongetwijfeld! Maar kent u ook de verplichtingen, en dan in het bijzonder, de financiële? Wilt u bij uzelf eens nagaan of er in dat laatste opzicht iets aan uw kennis schort. Mocht dat inderdaad zo zijn, spijker die kennis dan eens vlug bij. De penningmeester zal uw vorderingen met plezier gadeslaan. U kunt zich, uiteraard, ook beroepen op vergeetachtigheid. Maar langer dan 1 week mag u dat natuurlijk niet volhouden”

Vergis ik me als ik denk dat er nog steeds mensen onder ons zijn, die de termijn van 1 week hebben overschreden?

De verdeelsleutel

Bij het in zee gaan met SCHAAKPRAET(je) als nieuw clubblad, dat maandelijks zou worden samengesteld, werd vastgelegd, dat het na verschijnen op de clubavond zou worden uitgereikt aan de aanwezige leden. En dat het zou worden toegezonden aan ouderen en zieken, die de club niet konden bezoeken. Voorts op verzoek van anderen, waaronder leden, die toezending wensten, maar dan alleen in die gevallen dat de penningmeester zijn fiat had gegeven zodra aan de

contributieverplichting was voldaan... en onder toevoeging van de uitspraak, dat een donatie tot delging van de meerkosten, in overweging moest worden genomen, op straffe van uitsluiting!

In 1988 gingen we bij de RSB in zee met 4 teams. Zonder uit te weiden over andere bijzonderheden, het eerste kwam uit in de 2^e klasse van de RSB, in gezelschap van Parsifal 1 (ter ziele), De Penning 1. Pionier Hellevoetsluis 1, Krimpen 3, De Zwarte Pion 1, RSR Ivoren Toren 2 en Spangen/Ommoord 3. Een tweede plaats werd ons deel.

Intern gingen we van start met het Keizersysteem. Mulder triomfeerde, zoals zo vaak, zo vaak, zo vaak... Hij sleepte ook alle Steinitz bekercups mee naar huis, voorgoed dan... Een enkele maal mocht ik zijn zegereeks even onderbreken, soms wel 2 jaren achtereenvolgend. Maar dat kunnen mijnerzijds ook stuiptrekkingen zijn geweest!

De uitwedstrijd op 24 november 1988 werd als volgt onder woorden gebracht:

“De ervaringen hier opgedaan zouden in een treurspel niet misstaan. Onze heren aan de borden 1 en 5 gingen hun tegenstanders fier te lijf. Aan 1 (in gewonnen stand) gebeurde iets unfairst, onze jonge vriend deed iets onreglementairs.

En verloor daarom z'n koningin, die ging dan ook padoes het kistje in.

Aan 5 ging het ook heel raar, in plaats van winst toch nog de sigaar.

Ons geluk wendde hiermee de steven, hoewel de anderen nog het uiterste hebben gegeven.

Zo scoorde van der Kooij aan het eind heel fraai, hij gaf z'n opponent een onverwachte

oplawaaai.

Ook Gerben toverde uit z'n hoed, iets ijselijks voor des tegenstanders bloed.

Mulder deed met zwart z'n aan “de stand”verwachte plicht en behaalde remise zonder eerder overwicht.

Gilles speelde liever met een stuk minder en ondervond daarvan de te voorspellen hinder.

Met een 3½-2½ achterstand hebben we nog 2 partijen achter de hand.

Op 8 december mogen we daarvan niet al te veel verwachten, een kleine nederlaag lijkt onvermijdelijk te achten.”

Deze verwachting werd inderdaad bewaarheid. Achter De Pionier eindigden we dat seizoen op de gedeelde 2^e plaats.

Een afscheid

Memorabel uit een SCHAAKPRAET(je) dat jaar is ook het terugtreden van Hans Landwehr als kantonrechter in Gouda. Een flinke delegatie van onze club, daartoe door hem uitgenodigd, zwaaide hem ter plaatse mede uit.

De geboorten

In het seizoen daaraanvolgend werd in maart melding gemaakt van het kleppen van een ooievaar, die toevallig het huis van Emiel Verhoef met een bezoek vereerde en terloops een presentje achterliet...

Ook werd de geboorte zichtbaar van een MVP in onze vereniging! Deze Most Valuable Player, het “Oppersieraad” van onze club, dankt zijn uitverkiezing aan het behalen van de beste prestaties in de verschillende onderdelen van ons aller nagestreefde doel: het behalen van het Clubkampioenschap, de winnaar zijn van het Snelschaken, van het Rapidschaken, het leveren van de beste prestatie in de

RSV-competitie en de grootste vooruitgang tonen in het spel van de Elo-rating. Met recht is zo'n slachtoffer de blikvanger van de club!

In die jaren deden we aan het oplossen van eindspelstellingen, waaraan door Mathijs van Leeuwen een prijs was verbonden. Veel succes werd het streven niet. Slechts 5 namen duiken op in het clubblad als fervente najagers van die prijs. Zoals zo vele boeken werd ook dit eindspelboek na lezing terzijde gelegd...

Een massakamp

Op de slotavond van dat jaar, het was op 26 juni, was er een volle bak! Die avond werd een massakamp gehouden tussen Steinitz en onze nu nieuwe clubpartner Schiebroek/Westen Regina. Ondanks dat een flink aantal leden van beide clubs de vakantiereis al had ondernomen, kwamen toch 52 schakers waaronder 2 schaaksters, bijeen voor die krachtmeting. In ongedwongen sfeer, maar gelet op de volle bak (in die toen nog betrokken catacomben van de Rehoboth kerk aan de Noordsingel) in benauwde omstandigheden, werd tomeloos jacht gemaakt op de witte en zwarte koningen. Uit de uitslagen blijkt, dat slechts 16 monarchen aan de valbijl wisten te ontkomen.

De kortste terechtstelling werd geleverd in het "duel" tussen Van Leeuwen en De Boer. Onze nestor had kennelijk haast, getuige de volgende zettenreeks: 1. d4, Pf6 2. c4, d5 3. cxd5, Pxd5 4. e4, Pf6 5. Ld3, Dxd4?? 6. Lb5+ en zwart gaf op. De "boer" werd dus duidelijk voor "van leeuwen" geworpen!

Gelukkig waren er nog genoeg die er wel een avondvullende voorstelling van maakten. Of dat voor de uiteindelijke

slachtoffers dan een onverdeeld genoeg was, laten we dan maar in het midden.

Wie erbij waren en wie er nog bij zijn

Ook bij de Schiebroek aanhang zal een herkenning niet ontbreken, nu we de resultaten nog eens opvoeren:

E. Mulder – A. Heemskerk	0-1
E. 't Jong – P. Weeda	1-0
P. Sturm – H. v. Calmthout	½-½
A. de Jong – H.W.R. Beerling	0-1
J.L v.d. Kooij – J. van Rijn	½-½
R. Tode – R.Cogenbach	1-0
G.J. Donze – J. van Meerkerk	½-½
C.P.M. Bot – L.A.K. Kuypers	1-0
E. R. Verhoef – M. v.d. Keur	½-½
K. Kruitwagen – H. Heemskerk	½-½
A.H. de Wilt – H. Valk	0-1
P.H.T. Hurkmans – C.J. de Boer	1-0
J. Abendroth – M.A. de Graaf	½-½
K. Verstraate – A.M. van Dijk	½-½
R. Brouwers – A.A. van Toor	0-1
A. Koolen – J. Helstone	0-1
G. Izarin – W.M. Deegen	½-½
P. Bongers – Riet	½-½
N. deKlerk – J. Hirschhorn	1-0
B. Dijke – F.H. Erkens	1-0
A. Tellegen – Mw. A. Jurjaanz	1-0
F. Wentholt - J.P. de Graaf	1-0
M. van Leeuwen – H. de Boer	1-0
J. T. Roeffen – Mw. L. Slotboom	1-0
M.J. Meesters – Mirer	0-1

Dat gaf een eindstand van 15-11. Belangrijker dan dat resultaat was toch wel de gezelligheid van de testmatch. Die werd in de volgende jaren nog enkele malen uitgevochten. De beker, een vergrote uitgaven van de bekende Cup met de Grote Oren, waarvan een afgietsel zich bevindt in de Feyenoord vitrines, rust nog altijd op de vloer in huize Hurkmans, wachtend op een nadere bestemming...

Een bestuurlijke aardverschuiving

In bestuurlijke zin deed zich een ware aardverschuiving voor. De heren Landwehr (voorzitter) en De Klerk (penningmeester) waren niet herkiesbaar. Landwehr ging bij het afkondigen van dit rigoureuze besluit beider loopbanen eens even na. Landwehr is in de oorlogsjaren van 40-45 lid geworden van NRSV. Hij is daar wedstrijdlerder geweest en volgde in 1949 de bekende schaker en huisarts (ook van uw redacteur!) Karel Bergsma op als voorzitter. In die hoedanigheid overleefde hij de fusies met RSG en later met Wilhelm Steinitz. Hij gaf zijn geheimen prijs: de taak van de voorzitter is ten eerste een representatieve, daarnaast houdt hij de vereniging op koers, zo nodig met straffe hand en met behulp van de korte teugel! De Klerk is van eerder datum! Die is in 1931 lid geworden van Wilhelm Steinitz en sinds 1941 (!) is hij penningmeester, eerst van Steinitz en vervolgens van NRSV Wilhelm Steinitz. In 1984 werd hij tot erelid benoemd. De voorzitter bedankte hem bij zijn aftreden voor deze uitzonderlijke prestatie en bracht dat in de vorm van een boek tot tastbaarheid. Nadat Landwehr de troon had verlaten, werd de symbolische hamer (die was even afwezig...) overgedragen aan Alex de Wilt. Op een later tijdstip (bij de rondvraag) werd Landwehr gevraagd voor korte tijd de vergadering te verlaten. Intussen stelde De Wilt voor hem tot ere voorzitter te benoemen. Zulks geschiedde bij acclamatie en na terugkeer van Landwehr sprak de nieuwe voorzitter hem toe met de woorden dat hij een goed voorzitter was geweest, die duidelijk "aanwezig" was, de touwtjes in handen had op de vergaderingen en de vereniging, veelal in moeilijke situaties, op

buitengewoon goede wijze had vertegenwoordigd. Namens onze schaakgemeenschap sprak hij zijn erkentelijkheid daarvoor uit en bood hem het ere voorzitterschap aan. Een certificaat vermeldende zijn nieuwe status werd uitgereikt, benevens een kristallen wijnglas met uitvoerige inscriptie.

De vloeiende dichtaderen

Dat Landwehr niet alleen voorzat, maar naast sterk schaken ook kan dichten mag hier met 2 literaire ontboezemingen nog even worden gememoreerd:

"Ik win, zei de schaker. Uw koning staat mat.

Het is mij goed bevallen.

Wel, zei de ander. Wat baat u dat?

Uw vlag was reeds gevallen."

"Wit gaf de zwarte koning schaak, Zwart wilde nog rokeren.

Wit zei: Al doet het me verdriet,

bij schaak rokeren mag men niet

Ge moet het mat pareren."

De oude doos, het toevluchtsoord

Bij gebrek aan kopij (ook toen al leverde vrijwel niemand een bijdrage...) verviel de redactie noodgedwongen terug op verhalen uit zijn oude doos. Zo speelde in 1962 de latere poot van de club Steinitz, een PTT-tiental in de promotieklasse van de RSB tegen Wilhelm Steinitz, dat destijds nog zijn domicilie had in De Beurs aan de Meent. Bij PTT speelde onder andere uw redacteur en tevens secretaris van PTT en de later zo bekend geworden computer propagandist Jan Louwman mee. Jan speelde aan een van de laatste borden en snoepte tegen een niet meer te achterhalen Steinitziaan een "vergiftigd" pionnetje, wat uiteindelijk leidde tot Jans ondergang en

tot de volgende “literaire” redactionele ontboezeming:

“Jantje zag eens pionnen staan
Oh, als stukken zo groot.
’t scheen dat Jantje wou gaan winnen
schoon zijn tegenstander ’t hem verbood.

Hier is, zei hij, noch mijn opponent
noch de secretaris die het ziet.
Op een bord zo vol geladen
mist met twee, drie pionnen niet.

Maar...ik wil gehoorzaam wezen
en niet winnen: Ik loop heen.
Zou ik om een handvol pionnen
ongehoorzaam wezen? Neen!

Voort ging Jantje; maar zijn tegenvoeter
die hem stil beluisterd had,
kwam hem in het lopen tegen
en zon plots op mat.

Kom mijn Jantje, zei de man
Kom, mijn kleine pionnendief.
Nu zal ik uw koning plukken,
nu heb ik Jantje lief.

De snoodaard ging toen aan het schudden
Jantje raapte te schielijk op.
Jantje kreeg een stelling vol gaten
en bengelde met z’n kopje in de strop.”

(Vrij naar Hieronymus van Alphen)

De RSB in het rood...

Schokkende verhalen waren aan de orde in mijn 2^e jaargang! Paniek alom! Het positieve kapitaal van de RSB van eind juli 1989 bedroeg f 47.642,57 en sloeg om in een negatief saldo van f 39.551,74 in eind december. Een beetje rekenkundig geschoold lezer vergelijkt die 2 bedragen eventjes en constateert een verlies van meer dan f 87.000,- Een bond, die daarmee wordt geconfronteerd staat het

huilen wezenlijk nader dan het lachten! Daar moest dus een verklaring voor zijn... en die was gelegen in het feit dat de penningmeester van de bond zich op onechtmatige wijze had ontfermd over de liquide middelen. Nadat de ogen waren gedroogd, heeft het RSB-bestuur op een vergadering van 3 januari 1990 besloten:

- aangifte te doen bij de lange arm van de justieële overheid, die zich in het gemeen onledig houdt met het ons beschermen tegen onverlaten;
- toernooien in de rest van dat lopende bondsjaar slechts te doen organiseren op basis van.: “Budgettair neutraal voor de RSB”, met andere woorden: Het mag niks kosten;
- het aantal pagina’s van De Spiegel tot 4 per maand terug te brengen (er moest rekening worden gehouden met dit minimum als gevolg van een afgesloten advertentiecontract);
- de algemene vergadering bijeen te roepen;
- een voorlopige balans per 31-12-1989 op te stellen (waarvan de bedroevende uitkomst hierboven is vermeld);
- een dekkingsplan op te stellen voor de financiering van de activiteiten van de RSB.

Op 8 februari 1990 is die vergadering gehouden, waarbij uw redacteur (toen ook nog secretaris) aanwezig was; Belangrijke punten hieruit:

Het penningmeesterschap zal ad interim worden waargenomen door de heer A.H. van der Wal, die al zitting heeft in het bestuur;

-

Tot penningmeester met ingang van 1 september 1990 (de aanvangsmaand van het nieuwe bondsjaar) is benoemd de heer M. Degeling (s.v. Overschie) (Saillant detail: op de 12e algemene vergadering

van de RSB, op 14-9-1989, bracht diezelfde Degeling nog een compliment aan de penningmeester voor diens beleid!!) Och, arme, ook hij wist niet wat boven hun beider hoofd hing...;

- Beslaglegging op de bezittingen van de fraudeur is nagelaten, omdat de voorzitter van de RSB meent te mogen vaststellen, dat de voormelde penningmeester tot het kale kikkerras mag worden gerekend, waarvan de spreekwoordelijke veren niet te plukken zullen zijn;
- De begroting van 1-11-1990 t.e.m. 31-7-1990, die op grond van de nieuwe cijfers is opgesteld, werd goedgekeurd, waarbij door Schiebroek/Westen Regina en door Lombrijen werd tegengestemd;
- De controle op de RSB-kas zal voortaan worden uitgevoerd door een registeraccountant (niet afkomstig uit het RSB-circuit), waardoor frauduleuze handelingen in de toekomst (in ieder geval niet voor lange tijd, zoals nu het treurige geval was onopgemerkt kunnen blijven. Door de heer J. van Rijn (Schiebroek/Westen Regina) is een particuliere actie gevoerd bij een aantal bedrijven. Een vijftal daarvan, te weten Wilton Fijenoord, Verolme Heusden, Rabobank Rotterdam, Bank Mees & Hope en een firma, die onbekend wenst te blijven, hebben tezamen belangeloos f 35.000,- ter beschikking gesteld. De heer Van Rijn verdient – naast de genoemde bedrijven – daarvoor alle lof (die ik hem hierbij nogmaals toezwaai);
- Tijdens de vergadering kwam ook de Verenigde Spaarbank nog met een gift van f 1000,- over de brug; Om de lopende schulden op korte termijn te kunnen voldoen, of althans een groot deel daarvan, stelde het RSB-bestuur voor een obligatielening uit te geven. Dit voorstel werd aangenomen. Het doel van

die lening is een bedrag van f 40.000,- aan te trekken. Slaagt deze opzet, dan zal de RSB weer normaal kunnen functioneren. De obligatielening zal worden ondergebracht bij diverse bedrijven, sympathisanten en – uiteraard – bij de verenigingen van de RSB. De bijzonderheden van deze lening: totaalbedrag f 40.000,- (Dit bedrag mag worden overschreden); coupures van f 500,- aantal stuks (tijdens de vergadering werd toegezegd dat ook deelname met coupures van f 250,- mogelijk zal zijn) 80 (of 160); rente per jaar 2% (uiteraard is dit percentage zeer laag gehouden, tenslotte moet er ook nog orden terugbetaald voor de hoofdsom!);

Looptijd 10 jaar, startdatum 15 maart 1990; aflossing: ieder jaar wordt 10 % van de coupures uitgeloot;

De gemiddelde jaarlasten voor de RSB bedragen f 4400,- Deze lasten betekenen een te realiseren besparing van ongeveer 3½% op de jaarlijkse begroting, gedurende 10 jaren.

Staande de vergadering heeft zich een aantal verenigingen bereid verklaard in te schrijven voor de lening. Het hiermee gemoeide kapitaal bedroeg al f 15000,-! Ook onze vereniging heeft ingeschreven voor een coupure van f 500,-. Zeker niet onvermeld mag blijven, dat op verzoek van Messemaker 1847 uit Gouda, het bestuur van de RSB een staand applaus werd bereid voor de slagvaardigheid, waarmee het de moeilijkheden is tegemoet getreden. Waarvan gaarne acte.

Het tweede als evenknie

In dit seizoen toonde het tweede achtal zich de evenknie van het eerste door via een kampioenschap eveneens geschikt te

zijn voor de 2^e klasse. Dat geschiedde nadat de wedstrijdleider van Schiebroek/Westen Regina aanbod de uitslag van een nog lopende ontmoeting Schiebroek/Westen Regina 4 – NRSG Wilhelm Steinitz 2 te bepalen op 4-4, gelet op de stand van de nog uit te spelen partijen. Dat aanbod verlostte ons van de laatste kopzorgen, omdat we met die uitslag onbereikbaar waren geworden voor de rivaliserende teams.

Pieter Sturm was dat seizoen de eerste speler die tot MVP werd uitgeroepen! Hij werd dat via een tweede plaats achter Mulder in het clubkampioenschap, het winnen van de Steinitzbeker en een tweede plaats in het rapidkampioenschap achter Lokhorst.

Een verhuizing (deel 1)

Het seizoen 1990/1991 werd ingezet met een verhuizing naar het vroegere nonnenklooster aan de Walenburgerweg. Nu waren de nonnetjes (de nog resterende 6, novicen waren kennelijk niet tijdig aangetrokken) samengedrongen in de behuizing aan de noordzijde van het complex, dus waren we gevrijwaard van bezwerende gebaren als we een stuk verroerden op een schaakbord. De behuizing was de bovenzaal, die we deelden met RSR Ivoren Toren, dat al voor ons dat onderkomen tot domicilie had gekozen. De vloer kraakte er al evenzeer als in de Rehobothzaal aan de Noordsingel. Een lang en ongestoord samenzijn aldaar was ons evenwel toch niet beschoren.. De deelgemeente beloofde veel en loste die belofte dus niet in. Enkele jaren later moesten we de behuizing al weer verlaten en door de deelgemeente beloofde in te ruimen plek aan de Bergweg viel in de categorie verkiezingsbeloften... Een

genoeglijk onderonsje aan de biertap in een café aan de overzijde met de voorzitter van de deelgemeente kon daar geen wijziging in brengen. Rest hier te vermelden dat we het seizoen ingingen met 63 leden (sic).

De boer op

Uitwedstrijden in de RSB competitie kunnen soms vreemde situaties opleveren. Zo ook de uitreis van ons eerste naar Schoonhoven, nadat een match tegen WSV 1 uit Waddinxveen winnend was afgesloten. Het werd me het avondje wel! Nauwelijks hadden we de stukken in beweging gezet of het licht ging uit. Een stroomstoring zette een groot deel van midden Zuid-Holland in het donker. Door het ontbreken van een noodaggregaat, zelfs niet in de vorm van een stompje kaars, moesten we in het werkelijk pikkedonker maar zien de deur naar de gang te vinden, al waar zich, zo wist een inwoner in de algehele verwarring te vertellen, een telefooncel zich zou bevinden, die ons in verbinding zou kunnen brengen met de RSB-competitieleider, die zeker een uitweg zou kunnen wijzen in de mêlée van vragen hoe nu te handelen. Maar ook die telefoon had kennelijk wat met die storing van doen. Maar na lang proberen, kregen we dan toch verbinding met een geplaagd man, ook al vertoevend in een Egyptische duisternis. Hij zadelde ons op met de mededeling, dat wij de volgende week, op onze kosten uiteraard, weer naar het oord van het verderf mochten terugkeren. Maar hoe gunstig was Caïssa ons gezind! Juist op het moment dat wij onverrichter zake huiswaarts wilden keren, floepte om dik over negenen het onmisbare licht weer aan, rekenden we af met de huisbewaarder, die ons voorrekende, dat wij om klokke twaalf

geacht werden het pand te hebben verlaten, wat gezien de verplichte 35 zetten door ons niet tot de mogelijkheden scheen te behoren. Ook wezen wij, toch al getergd, het voorstel af wat vlugger te spelen. Wat niet verstoep was bleek de bierkraan te zijn. De Zilverstadbewoners hadden kennelijk hier kennis van gekregen, terwijl wij de onschuld bleven(!), want hoe kon anders worden verklaard dat we in een mum van tijd het ene punt na het andere in de knip staken. We gingen met een 2-6 overwinning weer huiswaarts.

Een trapje hoger

Na verwoede strijd met Nieuwerkerk 1 was op 29 april 1991 de dag – waarop de lintjes worden uitgereikt aan diegenen onder ons, die geacht worden over krachten te beschikken, die anderen jammerlijk moeten ontberen – het heuglijke feit daar dat team 1 kampioen werd in de 2^e klasse C en promoveerde naar een hogere status. Daar was al drie jaar op gewacht.

Een verhuizing (deel 2)

De huurders van Wijkaccommodatie Walenburg ontvingen eind oktober 1991 een brief van het Dagelijks Bestuur (DB) van de Deelgemeente Noord, onze huurbaas zo te zeggen. Daarin werd mededeling gedaan van een besluit van de DB om de Raad van die deelgemeente voor te stellen de accommodatie per 1 januari 1993 te sluiten!

De kwaliteit van het gebouw zou niet deugen (de huurders en dat waren er nogal wat, waren het er bepaald niet mee eens! RSR Ivoren Toren huisde in dat onderkomen, er waren enkele kerkgemeenschappen, die er hun bijeenkomsten hielden, diverse clubjes van ouderen, de biljartclub niet te vergeten en

zo kunnen we nog wel wat registers opentrekken). In de apenmouw zat echter het woord bezuiniging, het zou om f 40.000,- gaan. Ach, ons wakkere RSB-bestuur zou van zo'n sommetje heus niet wakker liggen... Zo niet de deelgemeente... Zij deelde het ons gewoon mee en wij deelden niet mee in de winst. Het voorstel kwam aan de orde in een openbare vergadering van de Commissie Emancipatie, Recreatie, Personeel en Organisatie. Wij, Hurkmans en uw scribent, zaten erbij en hoorden aan hoe de politieke partijen over ons bestaan oordeelden. De uitslag was kenmerkend voor politieke verhoudingen in het gemeen... Iedereen achter het DB, behoudens 1 splintergroepering, die nog zijn achterban wilde raadplegen... Uitstel werd vergeefs bepleit, bovendien werd ons duidelijk dat een nieuwbouw die op de grond van het afgebroken ziekenhuis Eudokia zou worden gerealiseerd en waarin ons en anderen een onderkomen was gegarandeerd, ook was afgeblazen! Nu die commissie zijn fiat had gegeven moest er nog een definitieve besluitvorming worden voorgedragen aan de Raadsvergadering. En dat treurspel zou plaatsvinden op 28 november. Bij aanneming door de Raad volgt dan nog het zoeken van contact (dan reeds!) met de huurders.

Het voortbestaan van onze vereniging, met het eeuwfeest in zicht, stond op het spel.

De Raadsvergadering besloot zoals verwacht de culturele, religieuze en sociale bewegingen in Walenburg een halt toe te roepen en wel per 31 december 1992. En zo konden we dus weer op zoek naar een veilig heen- en onderkomen in een voor schaken geschikte lokaliteit. Dat bleek geen sinecure want we wilden blijven in

het gebied waarin onze vereniging traditioneel gevestigd was geweest. De gelegenheid moet op maandagen zijn te bezoeken, er moet voldoende licht zijn, de catering moet naar wens zijn, het moet er rustig zijn (niet boven een luidruchtig café, geen tamboerkorps in een aanpalende ruimte en ook geen – hoe welluidend wellicht ook – sonoor mannenkoor, dat de torens van ons bord aftrilt) en bovenal moet het ons geldelijk niet het vel over de neus halen!

Vele bestuursleden gingen op pad om de mogelijkheden af te tasten, maar het bleek niet allemaal rozengeur en maneschijn te zijn... Er werd gezocht van Blijdorp tot in het uitgebreide noordelijke centrum van Rotterdam. Zo'n vijftig adressen zijn bezocht en aan een minutieuze beschouwing onderworpen. Het gros daarvan kon direct de pottenbak in.

Opnieuw promotie

6 april 1992 herhaalde zich de geschiedenis weer eens. Amper een jaar na de overgang naar de 1^e klasse van de RSB volgde opnieuw een opstapje en nu naar de Promotieklasse. Het heeft wel moeite gekost! Bij een tussenstand van 2-2 werd de wedstrijd tegen Schiebroek/Westen Regina verdaagd. De afgebroken partijen lieten nog alles te raden over en hield de gemoederen van de 3 betrokken partijen, want ook de afgevaardigden van Messemaker, onze enige concurrent in de race naar de titel met de daaraan verbonden promotie naar het Rotterdamse Walhalla, waren aanwezig en vroegen zich, net als wij, af hoe de kaarten lagen. Van maandag tot vrijdag daaraanvolgend zijn in menig huiskamer bord en stukken beroerd om inzicht te krijgen in het mogelijk verdere verloop van de partijen. Onzerzijds leidde

dat tot de overtuiging dat tenminste een gelijkspel kon worden behaald. Ook bij de tegenstanders vatte een gelijke mening post, in die zin, dat een overwinning vrijwel niet mogelijk mocht worden geacht. Dit had als resultaat dat het bestuur van Schiebroek/Westen Regina de collega's van Messemaker telefonisch inlichtte, dat zij aan ons een 4-4 uitslag zouden voorstellen. De morgen daarop, zaterdag 11 april werd dit aanbod inderdaad ontvangen en – uiteraard – aangenomen!

Een verhuizing (deel 3)

Na vele omzwervingen door het bestuur is dan eindelijk een onderkomen gevonden in Wijkcentrum De Esch aan het Kralingse waterfront. Bij het bestuur waren wat geruchten gehoord dat een aantal leden ontslag uit onze schaakdienst zou overwegen. Aan een dergelijke onzekerheid bestond bij het bestuur natuurlijk geen enkele behoefte. Er moesten tenslotte zaken worden gedaan... En als die zijn gedaan en het gemor breekt eerst dan los, dan zijn we verder van huis dan de bedoeling was. De Esch is al ver genoeg. Als u twijfelt omdat de afstand u bezwaarlijk voorkomt, bedenk dan dat het bestuur alles heeft bekeken om die ommezwaai te vermijden. Geef dan ook niet direct de pijp aan Maarten en geef de club een eerlijke kans intact te blijven. Wie weet valt dan alles weer mee. Het wordt dus De Esch en dan liefst zonder de slagzin: "In de Esch gaan we op de fles!" Voor wie nog nimmer oostwaarts is getrokken met openbare vervoermiddelen: uitstappen halte Oostplein van de Metro en dan overstappen op lijn 1 van de tram. Een keer het gunstigste tijdstip van aansluiting

uitzoeken en de reisproblemen liggen voorgoed achter u.

Een fusie?

Op de jaarvergadering van september 1992 in het nieuw betrokken onderkomen bleek een geruchtencircuit op gang te zijn gekomen, waarin zelfs al de vraag was gerezen wanneer er een fusie zou plaatsvinden! Wat was er aan de hand? Deze zomer, ruim na de zoveelste massakamp met Schiebroek/Westen Regina, die overigens met niet minder dan 18-5 verloren was gegaan, werd schrijver dezes door de voorzitter van die club telefonisch verwittigd van het feit, dat een aantal leden van onze club – gelet op de dreigende verhuizing van Walenburg en ook uit onvrede met het in onze club gehanteerde systeem voor de huishoudelijke competitie – had geïnformeerd naar de voorwaarden van het lidmaatschap van SWR. In dat gesprek, waarin dezerzijds beaamd werd, dat we van die uitvloeibewegingen op de hoogte waren, opperde SWR de mogelijkheid van een samengaan van beide clubs. Onze ledenvergadering gaf groen licht voor een informatief gesprek. Tellegen (destijds voorzitter) en ondergetekende voerden dit gesprek met Van Rijn en Stolk van SWR op 30 september 1992. Daarna volgde er nog meer overleg, waarin financiële en programmatische onderdelen met elkaar werden vergeleken. Zelfs bestuursbezettingen werden doorgenomen en op een groot aantal punten bleek overeenstemming mogelijk. Een fusiedatum zou zijn 1 augustus 1993. Er zouden 6 bestuursleden zijn van SWR zijde, waaronder de voorzitter en de penningmeester en 4 bestuursleden van onze zijde, waarin plaats was voor een

vicevoorzitter en een secretaris. De contributie was geregeld, het huishoudelijk systeem op poten gezet. Ook zou het 100-jarig bestaan van NRSG Wilhelm Steinitz op gepaste wijze worden gevierd. Slechts 1 hobbel restte: de naam... Over en weer werden suggesties gedaan. Van Schiebroek/WR rolden er uit Schiebroek-Wilhelm Steinitz en NRSV Schiebroek, waarbij de voorkeur uitging naar de eerste benaming. Onhaalbaar werd geacht iedere naam waarbij Schiebroek slechts beperkt of in het geheel niet voorkwam. De naam van een gecombineerde vereniging, die niet een weerslag zou zijn van onze oude naam sedert 1894, vormde voor ons van het begin af een zeer moeilijk verplaatsbaar struikelblok. Unaniem was ons bestuur van mening, dat de naam niet wijkgebonden mocht zijn en een algemeen Rotterdams karakter moest hebben. Tenslotte was onze club te beschouwen als een erfgoed (oudste vereniging van Rotterdam) en was er een morele verplichting hieraan blijvend te herinneren! Van onze zijde werd daarom ingebracht als naam: Verenigd Rotterdams Schaak Genootschap Wilhelm Steinitz/Schiebroek, kortweg VRSG Wilhelm Steinitz/Schiebroek.

Daarna heeft ons bestuur zich beraden over een definitief standpunt ten aanzien van de fusie. Ingebracht is daarbij de overweging dat een te groot aantal van onze leden het lidmaatschap niet zou voortzetten. Daardoor zou een situatie kunnen worden gevreesd, dat getalsmatig onze vereniging als het ware zou verdwijnen in Schiebroek/Westen Regina. Van enige identiteit van NRSG Wilhelm Steinitz in de fusievereniging zou dan nog sprake meer zijn. Na verloop van tijd zou dit inhouden een opheffing van één vereniging (de onze)

en een toetreding tot een bestaande vereniging, die praktisch z'n oude status zou voortzetten.

Een en ander resulteerde in een brief aan SWR met de volgende inhoud:

«Uw brief van 27 nov. jl. is uitvoerig besproken in ons bestuur. De punten van overeenstemming die u aangeeft geven weinig aanleiding tot commentaar. Dat is overigens van secundair belang, nu omtrent de naam geen overeenstemming bestaat. De door u aangedragen suggesties op dit punt zijn voor ons bestuur onaanvaardbaar. Mede gezien de overige elementen van de fusie (concentratie in uw speellokaal, overwegende aanwezigheid van uw vereniging in het nieuwe bestuur) zijn wij van mening, dat de gehele opzet geen recht doet aan de geschiedenis en de betekenis van onze vereniging. Anders gezegd: van de identiteit van NRSG Wilhelm Steinitz vinden wij in de nieuwe combinatie te weinig terug. Daar komt bij dat de nadruk die uwerzijds wordt gelegd op het naamsbestanddeel "Schiebroek" bij ons bezwaar ontmoet. Wij zijn van mening dat daarmee de vereniging te veel aan een wijk van Rotterdam wordt gekoppeld. Wij zijn overtuigd dat een belangrijk deel van onze leden deze opvatting deelt. Concluderend zijn wij van mening dat op dit moment een fusie tussen onze verenigingen geen haalbare zaak is. Ik vertrouw dat dit geen afbreuk zal doen aan de goede verstandhouding tussen onze beide verenigingen, waarbij ik in het bijzonder denk aan de jaarlijkse massakamp.

Tenslotte hecht ik er aan u dank te zeggen voor de prettige sfeer waarin de besprekingen hebben plaats gevonden. w.g. Tellegen, voorzitter»

En zo werd de voorgenomen fusie gefusilleerd.

Van de commissie van uitgeleide

Met leedwezen maakt de RSB commissie van uitgeleide bekend, dat op 19 maart 1993 de "Relegations cup" is uitgereikt aan het eertijds zo trotse 1^e schaakteam van het Nieuw Rotterdams Schaakgenootschap Wilhelm Steinitz en deswege is afgevoerd naar de eerste klasse van de RSB. U wordt verzocht een minuut stilte in acht te nemen.

Duidelijk was wel dat niet gesteld kan worden dat onze afvaardiging in kracht te kort schoot om zich met succes met andere clubs te meten. Integendeel zelfs. In menige wedstrijd liet het geluk ons wat in de steek en wel zo, dat de wedstrijduitslag omgekeerd evenredig was aan de stellingen op het bord. Maar enkele fatale misgrepen werden steeds ons deel!

Maar waar sprake is van een serie misfortuin moet het toch ook wel een beetje liggen aan "zwakke puntjes", of dat nu gebrek aan speelsterkte heet of een te weinig aan morele weerbaarheid. Bij elkaar opgeteld leidde een en ander toch naar het delven van het onderspit. Er rest dus niet anders dan het opstropen van de mouwen en er het volgende seizoen met frisse moed tegenaan gaan.

Nor

Landwehr was eens kantonrechter en dat beroep riep verbinding op met zijn dichterlijke uitspattingen getiteld in de aanhef:

In 't oude stadje Vlâring
stond een Huis van Bewaring.
Het stonk er naar haring,
want er lag een vissersvloot.

In genoemd oud cavaille
zat crimineel canaille.
Soms ging er eentje dood.

Die werd dan snel begraven.
onder 't toezien oog van raven
in een der armengraven.
Want 't mocht alleen goedkoop.
Toen Janus was verscheiden,
las men van alle zijden
zijn schriftelijk belijden:
“Mijn dagelijkse behoefte is
hier mijn enige hoop”.

NRSG Wilhelm Steinitz 100 jaar!

In september 1994, om precies te zijn de dertiende, was het 100 jaar geleden, dat de stamboom van onze vereniging werd geplant. In die tijd is er een mooie boom gegroeid waarvan het loof nog altijd gezien mag worden.

Nu hadden wij graag op de juiste datum rond die boom willen dansen om het graven van het plantgat te gedenken! Maar vroeg in het seizoen iets plannen betekent vaak dat door afspraken veel mensen het gehos niet kunnen meemaken. Ook kwam, zoals in amateurverenigingen gebruikelijk, het plannen maken maar moeizaam op gang. Een en ander leidde er toe, dat de “jubileumcommissie” meer tijd nodig had om tot concrete besluiten te komen. Maar gestalte hebben die plannen dan toch gekregen!

Zo kregen we de fondsen voor elkaar van waaruit de kosten konden worden bestreden, nodig voor het aanmaken van een herdenkingsboekje, wat nu is geworden “De Rotterdamse Variant!”, geschreven door Peter Bulthuis, na handreikingen van diverse zijden. Maar ook enkele andere evenementen als het “NRSG Wilhelm Steinitz 100 toernooi” en een Jubileumreceptie konden worden

verwezenlijkt. En dat niet alleen uit sponsorbijdragen! Neen, zeker ook door jarenlange deelname aan de Grote Clubactie, die, hoewel prijzen daaraan verbonden voor onze kopers van de loten verborgen bleven, enkele duizenden guldens in de Jubileumkas deden belanden. Waartoe hardnekkig leuren door de penningmeester en sommige discipelen kan leiden, is dus weer eens afdoende bewezen! Ook voorintekening op het boekje en niet onbelangrijke schenkingen deden het werkkapitaal groeien totdat alle wensen vervuld konden worden.

Het boekje over 100 jaar NRSG Wilhelm Steinitz heeft heel wat meer voeten in de aarde gehad, Begonnen is met het zoeken van een professionele tekstschrijver, bekend met het tot stand brengen van een product, dat aan de grenzen van het kapitaal en van ons voorstellingsvermogen kon beantwoorden. Ver behoefde de zoekpoging niet te reiken, want de opsteller van het fraais resideerde naast onze wedstrijdleader intern. Dus dat probleem was opgelost en daarmee ook het gebrek aan kennis weggewerkt waar het de productiekosten (drukker en ontwerper) betrof.

Die kennis bleek ook in de schrijver aanwezig. En toen moest de penvoerder nog worden voorzien van bouwstenen, waaruit hij zijn literaire bouwwerk kon optrekken. De bron daarvoor huisde in Drakenstein, waar de oud bestuurder van de RSB, de heer Rein Dijk, zijn dagelijkse beslommeringen beleefde. Enige toelichting is nog wel op zijn plaats± Drakenstein is een doodgewone, niet Koninklijke, straat in het Rotterdamse. Deze heer Dijk nu, heeft monnikenwerk, met recht geduldwerk waaraan voor de

verrichter weinig voordeel zat, gedaan. Hij heeft toen alle tijdschriften van de KNSB sinds 1894 doorgeworsteld en waar hij de naam NRSV ook maar ontdekte de tekst daarvan gekopieerd en aan de opgangbrenger van het boekje, de toenmalige secretaris Reinier Hoogeveen, toegezonden. Die rode lijn door de geschiedenis heeft ons buitengewoon geholpen om kaf en koren te scheiden en de schrijver de weg gewezen naar de door hem gekozen vorm van de inhoud, 16 anekdoten over Rotterdams schaak, waarbij onze club vaak direct of zijdelings was betrokken.

Voorts zijn flinke porties uit enkele schaakbibliotheken tijdelijk verhuisd naar het heiligdom waar schrijvers geest trachtte de door het hoofd schietende gedachten op papier tot een geheel te smeden. Diverse besprekingen en proefteksten wegen, keuren en soms afkeuren kwamen en gingen in de weken, die aan het verschijnen van het boekje vooraf gingen, voorbij. Ook moest gekozen worden uit het vele materiaal dat ter beschikking was en dat de al genoemde kapitaalsbeperking geen geweld mocht aandoen. Het uiteindelijke resultaat beantwoordde zeker aan ons doel: Rotterdam als plaats in het schaakleven en NRSV Wilhelm Steinitz daarin als middelpunt, waarbij enige figuren, waaronder zeker Mr. G.C.A. Oskam, in het bijzonder zijn gekenschetst. Hulde is er ook nu nog voor Peter Bulthuis, die het geheel tot een mooi monumentje voor onze club wist te maken.

Onder de festiviteiten viel eerst nog een toernooi. het NRSV Wilhelm Steinitz 100 toernooi en dat werd afgewerkt op zondag, 20 november. Deelnemers onze eigen leden aangevuld met maximaal 2 leden van elke andere Rotterdamse vereniging. Maar

vooral werd getracht oud leden op te trommelen en zowaar daarvan kwamen ook nog enkelen uit het grijze verleden (de dertiger jaren) , zoals Ensing uit Breda, telefonisch op het herdenkingstoernooi af. De prijzen waren niet professioneel (geen geldelijke beloningen), maar in de schaaksfeer. Rond half tien werden de neuzen van de aanwezigen geteld en de wegblijvers gesignaleerd. Overigens was dat maar een enkeling. Onder de oud leden troffen we mannen aan als Akkermans uit Vlaardingen, die in de vijftiger jaren deel uitmaakte van onze gelederen en Smit uit Nijkerk. die in de midden sixties een zeer sterke loot van ons team was. De spelers werden naar rating ingedeeld als A,B en C spelers. Er werden 7 ronden Zwitsers afgewerkt. Rond half vijf waren de laatste partijen beëindigd en kon tot de prijsuitreiking worden overgegaan.

Algeheel winnaar werd Peter Kemner (A). De hoogste eindigende B-speler was Tholense, nota bene nergens clublid, de C-groep kende als winnaar Albers van Onesimus.

Niet iedereen ging na afloop naar huis! Er werd nog menig drankje weggewerkt! De niet gebruikte consumptiebonnen gingen immers opnieuw keer op keer de ronde...

Op vrijdag 25 november in de late namiddag en doorlopend tot in de avond, was in de Paleiszaal van De Esch en receptie belegd. Alle in Rotterdam gehuisveste schaakclubs en enkele daarbuiten, zoals de twee andere clubs, die op meer dan een 100 jarig bestaan konden bogen, Dordrecht en Messemaker 1847 uit Gouda, waren van een uitnodiging voorzien. Uiteraard was ook het Bondsbureau van de KNSB en het bestuur van de RSB niet vergeten. Grappig was

wel, dat de uitnodigingen waren geadresseerd aan de secretarissen van de diverse clubs. Toen echter in diezelfde periode het vernieuwde Groene Boekje van de RSB met daarin alle adresgegevens, uitkwam, bleek dat de helft van die secretarissen inmiddels was afgetreden en vervangen door nieuwe functionarissen! Maar van een oud secretaris mocht verwacht worden dat hij ontvangen post doorstuurt aan zijn opvolger...

Rond 5 uur die middag kwamen de eerste gasten binnen druppelen en kwamen gezellige gesprekken op gang, gelardeerd met drankjes en hapjes. Namens de KNSB was de heer Frans Maas aanwezig, hij overhandigde het bestuur een digitale klok. Ook de RSB liet zich niet onbetuigd en kwam in de persoon van de voorzitter, de heer Van den Broek, met een klok voorzien van een inscriptie, dit alles onder het aanbieden van gelukwensen. Van RSB zijde waren eveneens aanwezig Mevr. Braat – Van der Meer, destijds verantwoordelijk voor verenigingszaken en materiaal en de schatkistbewaarder, de heer Degeling. Natuurlijk was ook onze grote hulp in die dagen, de heer Rein Dijk, van de partij. In de rij van gelukwensen aanbieders bevonden zich afgevaardigden van vele schaakclubs, waaronder SV Daniel Noteboom uit Noordwijk. En wel in de persoon van de heer Jan Koppenaal, voorzitter, de broer van ons toenmalig lid Kees Koppenaal.

Waarom juist die afvaardiging uit Noordwijk? De zeer veel belovende Nederlandse topschaker Daniel Noteboom, geboren Noordwijker, maakte begin dertiger jaren van de vorige eeuw deel uit van het team van NRSV, o.a. van het tiental dat in 1931 het vaderlandse kampioenschap in de wacht sleepte. De

link via Kees naar Jan Koppenaal is dan gauw gelegd.

Tijdens de bijeenkomst werd een tweetal leden benoemd tot erelid en wel als eerste Mr. Ebbe Mulder, die vrijwel zijn gehele schaakleven een begrip in de Rotterdamse schaakwereld mag worden genoemd. Hij was ook een vooraanstaand lid van sv. Rotterdam. Toen hij de leeftijd van 50 jaar had bereikt, werd hij tevens lid van NRSG Wilhelm Steinitz en behaalde hij daar nog menig succes. De koek was daarmee niet op, want ook uw schrijver viel een dergelijke benoeming ten deel. Beiden dankten de club voor de hen betoonde eer. Overigens mag de club blij zijn dat de jubilea elkaar niet al te snel opvolgen, want de penningmeester moet wel weten, dat er nu nog steeds 3 zijn, die vrijgesteld zijn van de jaarlijkse contributie (mits daar een donatie tegenover staat, die de opgelopen financiële schade minstens compenseert!). Het feest werd daarna voortgezet met de onthulling van het jubileumboekje “De Rotterdamse Variant”.

De volgende uren werden doorgebracht met gezellig gepraat onder het innemen van vochtige en andere versnaperingen. Zo rond negen uur waren de laatste feestgangers vertrokken, waarmee aan een waardig stilstaan bij het 100 jarig bestaan een einde kwam.

De Volendammers van Steinitz

De vergelijking met de voetbalclub Volendam dringt zich op bij de bemanning van de heen-en-weerboot, de Steinitz schakers! Na het verlies van het promotieklasserschap, dat in april 1992 was behaald en in maart 1993 weer werd uit handen gegeven met afdaling naar de eerste klasse, kwam nu de tocht in

omgekeerde volgorde. Op 3 april 1995, in het verre Flakkee, werd via een 4-4 gelijk spel tegen de plaatselijke matadors van Middelharnis, terugkeer naar het Walhalla afgedwongen. In volgorde van beëindigen van de partijen werd die prestatie verricht door: Hoogeveen, R. de Bruyn, Mulder, Van 't Hoenderdaal, Harlaar, Doedens, Donze en Vrolijk. Hun gezamenlijke konterfeitsels werden in 1 beeld fotografisch vastgelegd.

Het jaar daarna, gedateerd als 10 april, werd de boot weer bemand en werd weer eens uitgevaren richting eerste klasse. Het geschiedde in een gezamenlijk ronde van 8 promotieklassers, Degradatiekandidaten die avond waren Rotterdam 4, Shah Mata 1 en onze vertegenwoordigers. Het gelijke spel tegen Shah Mata luidde de inscheping op de heen-en-weerboot in. Met ons team voer mee Rotterdam 4. RSR Ivoren Toren 1 ging met de promotie strijken en begon van af dat jaar zijn opmars in de KNSB.

Een ongekend seizoen

Was er treurnis rond ons eerste team, vreugde was er zeker ook. Dat jaar werd met 5 teams deelgenomen in de RSB.

Team 2 promoveerde naar de tweede klasse. De bemanning bestond uit Hoogeveen, De Jong, Verhoef, Gertjan Meijer, Van As, Van der Kooij, Donze en Landwehr. Meegeholpen werd door A. Bongers. Van Zutphen, Maas en Alain van Leeuwen.

Ook het derde team maakte die reis naar de 2^e klasse. Dankzij betere bordpunten bleven zij Papendrecht 1 en Shah Mata 3 de baas. in 3 waren de vaste deelnemers: Izarin, Van der Ent, A. Bongers, Alain van Leeuwen, Koppenaar, Siep Korteling,

Maas en Groenewegen. Mede verantwoordelijk voor die titel waren: Peter Schmidt, Zuidmeer, Hurkmans. Jansen en Ansem.

De trilogie werd vervolmaakt door team 4. Dat team ontstee de 4^e klasse met slechts 1 verliespunt. Wie? Ansem, Peter Bongers, Van Naamen, Abendroth, Zuidmeer, Schmidt, Brouwers en Hurkmans tekenden voor het glorieuze resultaat. Ingevallen werd soms door Jansen, De Keizer, Van der Stege, Verstraate en Willem de Bruin.

Het vijfde behaalde een verdienstelijke 4^e plaats. Onder de vertegenwoordigers ontwaren we Van Zutphen, Ribeiro, Willem de Bruin, Huyser, Jansen, Van der Stege, Van Mourik en De Keizer.

De jeugd en de toekomst

De toekomst begint met het hebben van de jeugd. Dat geldt ook voor een eerbiedwaardige grijsaard als NRSG Wilhelm Steinitz. En zo kon het gebeuren dat bij het begin van het seizoen 1995-1996 zich een nieuw fenomeen aandeede in De Esch. Een horde van twee jeugdige enthousiastelingen, die de fitnesses van het schaakspel wilden verwerven, bestormden de klaar gezette schaaktribunen. Zij waren afkomstig van een andere vereniging in de buurt en hadden aldaar al proeven van bekwaamheid afgelegd met als resultaat een pionnen- en koningsdiploma. Om diverse redenen was die vereniging met de jeugdactiviteiten gestopt en zodoende kwam een groep jongeren te zwemmen (waarschijnlijk bezaten ze toch wel een zwemdiploma). Na ampel beraad in het bestuur werd Marc Trimp aangetrokken om bij ons een jeugdafdeling op te zetten. Dat leidde binnen enkele maanden tot een toestroom van een kleine

30 jeugdige baldadige springers in 't veld, die onder het matzetten de bal in de zaal lieten rondgaan... Marc trad op als scheidsrechter en zette ze dan weer achter de borden.

Op een gegeven dag berichtte Marc het bestuur dat hij door uitbreiding van werkzaamheden niet langer de bolderkar kon trekken. Er werd contact gezocht met sv Rotterdam, die de jeugdige boefjes wel onderdak wilde bieden. De bende vertrok naar de Oosterflank voor zo lang het duurde. Naar verluidt heeft de jeugdclub ook daar maar een seizoen de lessen kunnen volgen. Ook daar ontbrak daarna voldoende leidinggevende capaciteit.

De invalbeurt

Begin januari 1997 kreeg uw redacteur te kampen met wat ingrijpende reparaties in de leidingen rond het hart en werd de redactie voor een aantal maanden overgenomen door Van der Ent en Hoogeveen. Zij volgden de verrichtingen van de teams die zich weerden in de RSB en ook werd aankondiging gedaan van het Watertorentoernooi, een Zwitsers toernooi over 9 ronden op 9 achtereenvolgende maandagavonden, mits niet doorkruist door het zoeken naar Paaseieren en het plukken van Pinksterbloemen. In februari werd met 2 teams deelgenomen aan de Battle of the Centenarians ofwel de Slag van de Krasse Oudjes, clubs ouder dan 100 jaar. HSG uit Hilversum bleek de lenigste door alle 7 ronden zegevierend af te sluiten in de Goudse dreven.

Een potje schaak tussendoor

Soms gaan schakers elkaar geestelijk te lijf. Uit het onderbewustzijn van één zo'n met Wit spelende fanaticus ving ik de meest curieuze uitingen op, die de zetten

van zijn tegenstander bij hem opriepen. Enig verschil met zijn dagelijkse werkzaamheden en het spelen van een potje schaak bleek ver te zoeken...

Wit: Een dentist

Zwart: Een fiscalist

Beiden Steinitziaan!

1. **c4, Pf6** Ah, deze stelling vertoont al in een beginstadium een afwijking, die adequaat dient te worden behandeld. 2. **Pc3, g6** Zou die man nu al aan een schisis behandeling toe zijn? 3. **g3, Lg7** 4. **Lg2, 0-0** Deze stand is, deukt me. al rijp voor een fluoride-applicatie... 5. **Tb1, c5** 6. **Pf3, Pc6** 7. **0-0, d6** 8. **d3, Ld7** Hmmmm, zou ik nu al moeten overgaan tot een primaire sluiting van het antrium? Nee, laat ik eerst maar een epilude verwijderen! 9. **a3, a6** Tsja zeg, dat lijkt verdacht veel op een fibroom! 10. **b4** Dan maar een steun aanbrengen voor een overlappingsprothese. 10..., **Dc8** Die kerel verleent zich verdikkeme zelf parodontale hulp!!! 11. **Te1, Tb8** Dat is een uitnodiging voor een biopsie. 12. **b5, axb5** 13. **Pxb5** Ziezo, de eerste extractie is verricht. 13..., **Pg4** 14. **Lb2** Dat wordt een lekker suprastructuurtje! 14..., **Pge5** Hé vriend. plomberen moet je aan mij overlaten. Daarvan heb ik meer verstand. 15. **Pd2, f5** Nah, daar komt weer zo'n exostose... 16. **f4, Pf7** Dit kleine ongevalletje heeft toch minstens een dento-alveolair defect tot gevolg, zou ik zo zeggen! Dat zo'n aftrek-specialist nou niet ziet, dat ie naar g4 had moeten gaan? 17. **Lxg7, Kxg7** Het eerste wondtoiletje is verricht. Ik stuur je dadelijk de rekening wel... 18. **Pf3, h6** Weer zo'n bride-gevalletje... Dat maakt er zijn facie niet beter op. 19. **d4** Tijd voor het draineren van een abcesje! 19..., **cx4** 20. **Pfx4, Kh7** Zeker last van een zenuw...

21. e4 Nog maar een drainage doen. **21...**, **Pxd4 22. Dxd4+**, **e5** O, die solliciteert zeker naar een implantaat? **23. Dd3, Dc5+** Ja, spartel maar wat in de stoel. Op dat soort geintjes ben ik wel voorbereid! **24. Kh1, fxe4 25. Lxe4, Lc6** Die moet ik in de gaten houden! Wil zeker mijn declaratie ontgaan... **26. Tf1, Lxe4+ 27. Dxe4, Dc6 28. Dd5** Even endodontisch bijspringen! **28...**, **Dxd5+** Nou als je dat dan zo graag wilt, dan maar een lokale gigiva-excise! **29. cxd5, exf4 30. Txf4** Zoveel extractie mogelijkheden blijven er nu niet meer over, dat beïnvloedt toch wel een beetje m'n jaarinkomen. **30...**, **Ta8** Hé, kijk-er-is-an, dat vraagt om een lokale correctie van een onversneden processus-alveolaris! **31. Pc7, Pe5** Ja, dat heb je met zulke lui. Die gaan zonder te kijken over tot een uitgebreid ongevalletje en dat geeft ongetwijfeld een oro-maxillo-faciaal defect! Het zij zo, ik kan niet anders dan overgaan to incideren van het subperiostale en submucueuze abces. **32. Pxa8, Txa8 33. Txb7+, Kg8 34. a4, Pd3 35. Tf6, Txa4 36. Txx6+** Ik zal maar even de anesthesist roepen en vragen wanneer die tandeloze weer bijkomt. Intussen schrijf ik even de rekening uit!

Weer een boottochtje!

Het seizoen 1997-1998 kende weer een kampioenschap van het eerste team. Het promoveerde uit klasse 1B naar de hoogste RSB klasse na in de laatste ronde Rotterdam 4 te hebben afgetroefd. In willekeurige volgorde werd dit succes tot stand gebracht door Sturm, Donze, Looijmans, Vrolijk, Hollander (invaller, die Gerard Kool versloeg!), Arend Bongers (invaller), Jan van der Horst en De Jong (invaller). Het was wel spannend, want 3 ploegen eindigden met 11 matchpunten.

We bleven Rotterdam 2½ bordpunten voor en 4 op Shah Mata 1. Overigens de nieuwe aangeworven bemanning maakte in het seizoen daarna weer de terugreis... Opnieuw kon niet langer dan 1 jaar van de geneugten van de Promotieklasse worden geprofiteerd, Moerkapelle 1 begon dat seizoen de reis naar de KNSB. Ook de nummer 2, dat was Sliedrecht 1, mocht de reis naar de echte schaakwereld in Nederland mee maken. Met ons eerste team viel ook Spijkenisse 2 door de mand.

De Bergse Bruiloft

Bij het betreden van de Messiaskerk aan de Debussylaan in Hillegersberg verwachtte ons eerste team in eind 1998 te worden verwelkomd met muziek van Händel of desnoods de kabbelende klanken van La Mer, maar niets van dat alles!

De anders zo serene rust werd verstoord door het gebonk van slagwerk, het gejack van gitaren, het smachten van de sax en de uithaaltjes van een lady-crooner. Wat wilde het geval? In de naastgelegen zaal was een bruiloft aan de gang en de klanken daarvan werden die avond rijkelijk over ons uitgestrooid.

De eerste zetten werden begeleid met "Time after time", wat ons de gedachte gaf, dat het gebodene ons niet al te zeer zou afleiden van de ingespannen denkbeeld, die vereist was om het tweede team van Hillegersberg mores te leren. De zetten deinden dan ook vrolijk mee met het feestgedruis.

Tijdens de bierpauzes van de band, die steeds meer naar het rock-'n-roll overging, werden fluks wat goede zetjes gedaan door onze vertegenwoordigers.

In de partij Nienhuis-Hoogeveen was er tijd voor de omstanders een gratis biertje te halen om teruggekomen bij de zwoegende

schare getuige te zijn van een witte misgreep. Hij verloor de dame en zwart ging er met de bruidsschat vandoor. Sturm moest lang zoeken naar het zwakke plekje bij Schoenmakers. Maar na het te hebben gevonden kon hij vrolijk mee neuriën met de woelende massa in de belendende ruimte. Al dan niet gestoord door de naar binnen dreunende geluiden als de piepende en krakende draaideuren werden geopend op weg naar de gratis drankjes, die in de koelkast stonden te wachten.

Een teleurstelling moest worden geïncasseerd aan bord 1, waar Ronald de Bruijn zich liet inpakken door Eric Hoogenes.

Een vrolijk geluid was te horen aan bord 5, al waar Vrolijk iedereen opvrolijkte met een vol punt! Wel deed Olivier aan Steenbergen, met wie hij die avond de dansmuziek in het hoofd oefende, pion a5 cadeau. Maar na een extra colaatje en wat weggagen van jonge bengels, die met de piepende deuren liepen te vervelen, pikte hij twee zwarte pionnen in en stoomde onbedreigd met eigen troepenmacht naar de overkant, waar de schouderklopjes wachtten.

Aan bord 4 acteerde Peter Harlaar. Hij deed het in het begin goed tegen Ruurd Ouwehand, maar in het middenspel ging er toch iets mis.

Intussen was de tussenstand 4-2 geworden. Doel bijna bereikt en de kakofonie van geluiden in de wedstrijden begeleidend bruilof steeg tot orgiegeweld: "As time goes by", mooie muziek daar niet van, maar voor bezitters van het pionnendiploma 6 klonk het als een verkeerd ingeschat stukoffer. Nog 2 partijen waren er aan de gang. Frank van Zutphen was nog in de slag met Jan Bakker en Joop van 't Hoenderdaal met de

broer van het kinderliedje "Jan Huygen in de ton", D. Huygen. Overigens het lied werd daarnaast niet gespeeld, wel "Zij leven hoog, zij leven hoog, hiep, hiep, hiep en nog wat". Joop had het moeilijk, maar rechtte zijn rug en bracht een kostbaar halfje over de streep. Frank en Jan voerden een spannende pot op. Intussen werd in de balzaal de oude Postkoets weer eens van stal gehaald, vandaar wellicht het lustig gedraaf van de paardjes op het bord. Het werd remise en een winst van 5½-2½, zodat we een lekker partijtje meeblazen in de top van het klassement met 4 matchpunten en 12 bordpunten.

En onder de tonen van Petula Clark's "Is that all there is? Let's keep on dancing" verlieten wij voldaan de Messiaskerk.

Gouden speld voor schakers

Vier schakers van NRSG Wilhelm Steinitz zijn in januari 2000 wegens hun meer dan een halve eeuw onafgebroken lidmaatschap van de KNSB vereerd met de gouden speld. Willem-Jan van den Broek, de voorzitter van de RSB, mocht de versierselen namens de landelijke bond uitreiken aan de 84-jarige mr. Ebbe Mulder, in 1948 en 1957 kampioen van de RSB en liefst 64 jaar lid van de KNSB. Precies evenveel jaren als het schaakbord velden telt, rekende de belastingadviseur snel uit. En een paar jaar langer dan hij, wees Mulder op zijn eeuwige rivaal mr. Hans Landwehr, die het met een jaartje minder moest doen. Arie de Jong en Jan van der Kooij, ieder 52 jaar KNSB-lid, completeerden het kwartet. Het aansluitende snelschaaktoernooi werd in een van de sterkste groepen gewonnen door....Mr. Mulder.

De stoomfluit werd weer gehoord

De fluit werd gehoord aan de Benedenlindtsedijk in Zwijndrecht, waar een laatste proeve van bekwaamheid werd afgelegd in klasse 1A. Het wachtende Zwijndrecht, toen nog residerend op plaats 2 werd door ons eerste gewezen op de ware krachtsverhoudingen. Zonder De Bruijn en Wolf, die vervangen werden door Van As en Rinus Bongers, werd met een 1-7 overwinning weer een kampioenschap gevierd. Het verschil in sterkte zetelde in het verschil in aantal gemaakte fouten. Daarin waren onze vertegenwoordigers iets zuiniger. Winst was er voor Bongers, Sturm, Hoogeveen, Meynand, Donze en Vrolijk. in die volgorde. De delingen kwamen van Van As en Van Zutphen. Inschepen dus maar weer en afvaren naar de Promotieklasse... via Volendam.

Groeten uit Krimpen a/d IJssel

In Schaakpraet(je) 102 goochelde Hoogeveen in zijn kwaliteit van voorzitter, met cijfers en wel naar aanleiding van het verhaal dat de uitvinder van het schaakspel zijn beloning in graankorrels mocht vragen aan de vorst aan wie hij het spel had geleverd. Hij wenste over 64 velden steeds het dubbele aantal van het veld daarvoor... De vorst dacht niet na en stemde toe. Reinier kwam tot een leuke berekening... zon kleine 200 triljoen , net iets te veel voor de wereldvoorraad! Het gevonden getal noopte Henk Greevenbosch uit Krimpen tot de bewering dat Hoogeveen overdreef...

Hij kwam tot het volgende:

Het totaal aantal graankorrels dat de uitvinder van het schaakspel gevraagd zou hebben laat zich *eenvoudig(!)* berekenen

als 2 tot de 64^e macht. In een spreadsheet levert dit de volgende uitkomst op: $1,84467440737096^E+18$. De uitkomst moet dus om en nabij de 18 triljoen liggen, hetgeen bij benadering slechts een tiende gedeelte van Hoogeveen's uitkomst is!

Een waarschuwing is op zijn plaats. Als je uitgaat van Hoogeveen's berekening en op 4 sneetjes brood per persoon (voor de totale wereldbevolking) gerekend had, dan zou er voor een ieder nog geen halve boterham in zitten! Dat wordt hongeren!

Mijn berekening van het aantal gevraagde korrels komt als volgt uit: 018 triljoen, 446 biljard, 744 biljoen, 073 miljard, 709 miljoen, 551 duizend en 615 graankorrels.

Misschien wil iemand het nog eens narekenen (hint: Alleen de 551 duizend en 615 graankorrels moeten geverifieerd worden, aangezien het spreadsheet de overige, meer significante, cijfers heeft geleverd. Voorts is het handig om te weten dat de laatste zes cijfers van 2 tot de 32^e macht gelijk zijn aan 967296). Groeten uit Krimpen van Henk Greevenbosch.

RM Pieter Sturm!!!

Pieter Sturm (59) heeft na het weer eens behalen van het Wilhelm Steinitz Meesterschap nu ook de titel van Regionaal Meester 2001 verworven! Uit een gezelschap van 22 erkend sterke schaakspelers uit Rotterdam en omgeving kwam hij als sterkste te voorschijn en mag hij zich dus voor een jaar RSB-kampioen noemen. Een levensgrote beker, naast de geldelijke hoofdprijs, plus een welverdiend applaus van de aanwezigen bij de prijsuitreiking op zaterdag 25 augustus, konden hem – uiteraard – niet uit zijn

evenwicht brengen, maar de trots gloeide nog zo lang in hem na, dat hij de maandag daarop nog door hoge koorts geveld in bed lag. Na onze grand-maître E. Mulder, in het verre verleden, kan onze club weer bogen op het bezit van een Onderbondkampioen. Aan die hoedanigheid zit ook vast, dat hij mag meedoen aan de voorwedstrijden om het NK. Hoe het hem daarin ook mag vergaan, zeker is dat zijn naam te zijner tijd op TV-teletekst zal zijn waar te nemen. (Pieter trof het niet. Hij kreeg Friso Nijboer tegenover zich en de uitslag laat zich raden!)

In een prachtige reeks versloeg hij Pim te Lintelo, Luc Compagnie, Rogier van Arkel, Nathanael Spaan, Peter Wessels en tenslotte Rotterdams jeugdbeste Oscar van Veen, slechts onderbroken door een “uitglijder” in de 4^e ronde tegen Rob van der Plas. Een fraai resultaat, resulterend in een ELO waardering van niet minder dan 2408 en tevens een bevestiging van het feit, dat spelers uit een wat oudere jaargang(!) nog heel lang sterk kunnen blijven spelen. De club feliciteert Pieter van ganser harte met zijn succes!

Het eerste ging weer eens sloop...

11 april 2003 was het weer eens zo ver. Het verblijf van het eerste team in de Promotieklasse kon niet worden verlengd. Het was me dan ook het jaartje wel! Een jaar dat werd gekenmerkt door een bijzondere lengte. Liefst 10 RSB ronden in plaats van de gebruikelijke 7. Die lengte heeft ons team opgebroken omdat door een streng toepassen van de invallers bepalingen na 2 ronden slechts met 7 man als vaste bemanning mocht worden uitgekomen. In herinnering wordt gebracht, dat na die 2 ronden onze eerste

bordspeler, de Bosniër Trailovic, door omstandigheden het land moest verlaten. Een feit, dat ons eerst bekend werd op de avond van de te spelen tweede ronde. Nu zegt het competitie-reglement dat een speler van de voor de competitie opgegeven opstelling mag worden geremplaceerd in bijzondere gevallen en wel tot en met de tweede ronde. Nu wordt dat reglement uitgelegd (overigens staat dat er niet zo duidelijk) alsof die tweede ronde eindigt op het moment dat de schaakweek van die tweede ronde is beëindigd. Dat is dus op vrijdagavond omstreeks 23.30 uur... Nu speelden wij de wedstrijd tegen CSV 2 in de tweede ronde op vrijdagavond, derhalve waren wij niet in de gelegenheid tijdig vervanging aan te vragen. Wij, eenvoudige schaakzielen, die het spel voor ons plezier beoefenen (en zo gaat dat in amateurkringen wel vaker), meenden dat het reglement ook wel eens zo zou mogen worden uitgelegd, dat vervanging kan worden toegestaan voordat de speelweek van de derde ronde aanvangt. Dat geeft een club wat meer ademtocht. Voor die simpele uitleg schijnt in bestuurlijke zin weinig aanhang te zijn.. Nu zou ons ongemak met een 7 ronden omvattend toernooi niet zo'n bezwaar hebben opgeleverd, maar nu het toernooi zich dat jaar over 10 speelronden uitstrekte, waren wij genoodzaakt steeds vaker op steeds minder sterke invallers terug te vallen. Men mag maar een beperkt aantal malen in een hoger team uitkomen. Deze bijzonderheid heeft ons in die laatste ronden, 8 tot en met 10, dan ook 3 nederlagen opgeleverd., vrijwel steeds met het kleinst mogelijke verschil. Ook hadden we daarbij ook nog eens een enorm gebrek aan geluk. Zo hadden we de laatste wedstrijd ondanks zware aderlatingen, wellicht nog kunnen winnen. Twee remises

glipten ons door de vingers! En denk ook aan het door Dordrecht gewonnen protest! (Onderwerpelijk was een stelling van (naar ik meen) K+L tegen K+L en nog enkele verbonden pionnen, waarbij gesteld werd dat de looper mat kon geven indien de numeriek sterkere tegenstander (Steinitz) op bijna onmogelijke manier voor zelfmat wilde zorgen...) Natuurlijk was het toekennen van het protest, dat remise eisen na tijdsoverschrijding reglementair moet worden afgewezen volkomen juist (theoretisch zou het immers kunnen, dat de enkele looper nog mat zou kunnen bewerkstelligen maar dan moest de koning toch wel verschrikkelijk echt zelfmoord willen plegen... en de beoordelaars van het protest gaven aan die vrijwel onmogelijkheid zowaar toch de voorkeur...! Hoever moet je van de werkelijkheid af willen staan?). Protesten hebben iets tegenstrijdigs. Vroeger bijvoorbeeld konden bij het voetbal discutabele doelpunten via een ingediend protest ver na afloop van de wedstrijd door de hoogmogenden achter de groene tafel alsnog worden afgekeurd. Uitslagen van gespeelde wedstrijden werden als gevolg daarvan soms teruggedraaid of werd tot overspelen besloten. Die tot veel dispuut leidende regel is gelukkig afgeschaft en worden tegenwoordig scheidsrechterlijke dwalingen voor lief genomen. Tenzij televisiebeelden een andere mening rechtvaardigen... Maar schaken is geen voetbalspel en wordt de strijd op ons niveau slechts door ware liefhebbers bedreven. En het is een spel dat ook in competitieverband vooral moet worden gezien als het "koninklijke" spel, waarin waarden als ethiek en respect voor de tegenstander hoog in het vaandel dienen te staan. In die zienswijze past in feite geen

protest en zeker niet een protest als door Dordrecht in wedstrijdpunten werd verzilverd. Neen, daarin past slechts de sportieve opvatting dat een partij wordt opgegeven op het moment dat men moet erkennen, dat de stelling volstrekt kansloos is en het voortzetten van de partij als een soort belediging van de tegenstander kan worden gezien... Reglementen behoren er te zijn maar dan vooral om de echt dubieuze geschillen te beslechten. Maar toch echt niet, mijns inziens dan wel te verstaan, om er van uit te gaan dat een volstrekt irrelevante reeks van zetten nog wel eens tot een catastrofe zou kunnen leiden voor een overduidelijk gewonnen staande speler. Dat was bij het Dordtse protest nu juist de drijfveer! Het bestaande reglement geeft daar dan ook de kans voor. Er wordt van die onzinnige stelling uit geredeneerd en een beslissing daarop gebaseerd!! Alsof amateurschakers niet tot in hun ziel kunnen worden geraakt door zo'n beslissing. Natuurlijk. ik weet het, ik heb geen recht tot het oefenen tot kritiek. Beslissingen moet je sportief respecteren, maar het neer kalken van deze woorden heeft slechts tot doel mijn eigen beledigde ziel te bevrijden van het daarin nog steeds aanwezige ongenoegen!! Misschien, heel misschien, dat gezonde geesten zich nog eens kunnen bezinnen op het bestaan van het reglement in de thans geldende zin. Misschien dat dan het inzicht kan doorbreken, ook bij andere clubs dan de onze, dat zelfrespect kan leiden tot het niet indienen van een in wezen volstrekt belachelijk protest. Ook al staan er nog zulke grote belangen op het spel! Laat het spel vooral koninklijk blijven...! Met ons degradeerden Dordrecht 2, Overschie 2, HZP Schiedam 1 en CSV 2.

Champions League

Met ingang van 2003 wordt het kampioenschap van de club betwist in een champions league. In dat eerste jaar werd de league gevormd door 6 spelers, die zich via een voorronde met alle leden hadden gekwalificeerd.

De eerste winnaar is Martin Noordijk, die in die volgorde Van 't Hoenderdaal, Van Zutphen, Kleinjan, Sturm en Flanders voor bleef.

In de volgende jaren werd de eindstrijd uitgevochten door 8 spelers. In 2004 werd Olivier Vrolijk winnaar en in 2005 zegevierde Frank van Zutphen.

Olympiade de adrejez Calvia Majorca

Alle aandacht in de media gaat altijd uit naar verrichtingen van Nederlandse schakers die door de KNSB zijn uitverkoren ons kikkerlandje te vertegenwoordigen op grootse evenementen op wereldniveau. Zo ook wat betreft de Olympiade voor schakers. In Calvia op Majorca was het al de 36^e keer dat de grote denkmachten samenkomen. Tweemaal eerder in die geschiedenis vond dit gebeuren plaats in Nederland. In 1928 in Den Haag en in 1954 in Amsterdam. De namen Van Wely, Tiviakov, Timman, Sokolov, Van den Doel en Nijboer gaan daarbij rond in schakers kringen en soms ook nog enigszins daarbuiten...

Maar ook onze club kent een vertegenwoordiger in dit massagebeuren! Cander Flanders kwam uit voor het team van de Nederlandse Antillen. Hij speelde aan het derde bord en zijn resultaten mochten gezien worden! Zijn start was wat aarzelend als je 3 nullen op rij zo mag betitelen. Maar hij had het dan wel aan de stok met 3 FIDE meesters, met ELO's als 2393 (Brazilië), 2259 (Paraguay), 2323

(Thailand). Daarna volgden een thuiswedstrijd tegen Aruba (2069) en de eerste winst. Vervolgens reisde hij langs tropische eilandjes: Seychellen (geen ELO!), Mauritius, FIDE meester (2200). Op Jersey trof hij een verkaste Pool (2146).

Daarna mocht hij naar het oosten van Afrika. Ja, op zo'n Olympiade zie je nog eens wat! Hij belandde in Uganda, Vervolgens mocht hij 3 ronden toekijken, want er waren 5 man in het team en er kunnen er maar 4 achter de borden plaatsnemen.

Tegen Suriname mocht hij weer meestrijden en met succes. Zijn laatste optreden was tegen een blinde Duitser. Rolf Pohlers (2148). Die Pohlers maakte deel uit van het team IBCA, allen blinde spelers. Die ploeg kende diverse IM titeldragers en bestond onder meer uit een Rus (2407), nog een Rus (2347), een FM Pool (2313). Verder nog een Spanjaard en een tweede Pool, ook FIDE meesterlijk begaafd. Spelen tegen blinden is niet gemakkelijk. Je hebt veel meer last van concentratieverlies onder de partij en het geluk dat zo'n tegenstander iets overziet valt je niet zo gauw in de schoot.... Cander (1901) behaalde 4½ uit 11. Een prachtig resultaat. Maar dat niet alleen. Wat is er nu fantastischer dan enkele weken door te brengen tussen de beste spelers ter wereld en dan wel als medespeler! Het moet een boeiende ervaring zijn geweest voor zo'n jonge speler en zal hem een dankbare herinnering blijven.

Overigens is Cander niet het enige clublid. dat voor een land aan de Olympiade heeft deelgenomen.) Overigens is Cander ook daarna steeds voor de Antillen Olympisch actief geweest! In 1939 ging Chris de Ronde van Wilhelm Steinitz hem voor in

Buenos Aires, uitkomend voor Nederland.
In 2000 was in Istanbul ook Rudsel Wolf
(thans geen lid meer) voor de Nederlandse
Antillen van de partij en tot slot laatstelijk
nog onze clubkampioen Michael Siban, die
de kleuren van Suriname heeft verdedigd!
Welke doodgewonde onderbond club kan
daar op bogen!

Een kampioen tot slot!

Het seizoen 2004-2005 kreeg voor ons
tweede team in de afsluitende ontmoeting
met Schiebroek/WR 2 nog een blinkend
gouden randje! In een zenuwslopend
laatste kwartiertje werd een dreigende
ondergang afgewend en door een
bevrijdend toegeroepen “MAT!!!” door
Jan van der Kooij omgezet in de kleinst
mogelijke overwinning. Hij werd dan ook
in navolging van Hitchcock uitgeroepen tot
The Master of Suspense! Promotie volgde
naar klasse 2.

De zwanenzang

Met dit overzicht komt een eind aan 18
jaren Schaakpraet(je). Graag gedaan.

Daar gaat ie dan, die PUNT.

Arie de Jong